

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

15. april 1998 *

I sag C-43/98 P(R),

Camar Srl, Firenze (Italien), ved advokaterne Wilma Viscardini Donà, Mariano Paolin og Simonetta Donà, Padova, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

appellant,

angående appel af kendelse om foreløbige forholdsregler afsagt den 10. december 1997 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-260/97 R, Camar mod Kommissionen og Rådet (Sml. II, s. 2357), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse samt om, at de foreløbige forholdsregler, der blev begæret i første instans, træffes,

de andre parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Hubert van Vliet og Francesco Ruggeri Laderchi, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Alberto Dal Ferro, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

Rådet for Den Europæiske Union ved de juridiske konsulenter Jan-Peter Hix og Antonio Tanca og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

* Processprog: italiensk.

sagsøgte i første instans,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef Kareen Rispal-Bellanger og ekspeditionssekretær Christina Vasak, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenient i første instans,

og af

Kongeriget Spanien ved statens advokat Rosario Silva de Lapuerta, Sekretariatet for EF-ret, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6 boulevard E. Servais,

intervenient under appelsagen,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat J. Mischo,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. februar 1998 har Camar Srl iværksat appel af en præsidenten for Retten i Første Instans afsagt kendelse af 10. december 1997, sag T-260/97 R, Camar mod Kommissionen og Rådet (Sml. II, s. 2357, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved denne ikke tog appellansens begæring om foreløbige forholdsregler til følge.

- 2 Appellanten har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse og om, at der gives appellanten medhold i de påstande, som denne har nedlagt i første instans.
- 3 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. marts 1998 har Kongeriget Spanien fremsat begæring om at intervenere i denne sag.
- 4 I henhold til artikel 37, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen tages denne begæring om intervention til følge.
- 5 Ved processkrifter indleveret til Justitskontoret den 16. og 17. marts 1998 har Kommissionen, Rådet, Den Franske Republik og Kongeriget Spanien indgivet skriftlige indlæg til Domstolen.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 6 Det fremgår af den appellerede kendelse, at de faktiske omstændigheder i hovedsagen står i forbindelse med den fælles markedsordning for bananer i Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 (EFT L 47, s. 1) og navnlig vedrører de nærmere bestemmelser for udstedelse til erhvervsdrivende, der har forhandlet EF-bananer eller traditionelle AVS-bananer (herefter de »traditionelle importører«), af importlicenser for tredjelandsbananer og ikke-traditionelle AVS-bananer (herefter »licenser i kategori B«).
- 7 Som der henvises til i præmis 4 i den appellerede kendelse, vil hver enkelt erhvervsdrivende i henhold til artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 404/93 få udstedt licenser i kategori B på grundlag af de gennemsnitlige mængder EF-bananer eller traditionelle AVS-bananer, som han har solgt i de seneste tre år, for hvilke der foreligger oplysninger (herefter »referencemængderne«).

- 8 Artikel 30 i forordning nr. 404/93 bestemmer følgende: »Hvis særlige foranstaltninger er nødvendige fra juli 1993 for at lette overgangen fra de ordninger, der eksisterede før denne forordnings ikrafttræden, til den ordning, der indføres med denne forordning, træffer Kommissionen, for at afhjælpe væsentlige vanskeligheder, de fornødne overgangsforanstaltninger efter proceduren i artikel 27.«
- 9 Det fremgår nærmere bestemt af den appellerede kendelses præmis 8-15, at sagsøgeren, som er traditionel importør af bananer fra Somalia, gentagne gange har ansøgt Kommissionen om at få tildelt et yderligere antal licenser i kategori B, da de mængder bananer, som det var lykkedes selskabet at indføre fra Somalia i årene efter 1990, og som var taget i betragtning som referencemængder ved afgørelsen af, hvor mange licenser i kategori B selskabet havde ret til, var unormalt lave i betragtning af de mængder, som det havde indført i årene 1988-1990.
- 10 Med hensyn til detaljerne i forbindelserne mellem sagsøgeren og Kommissionen samt de ved Retten anlagte passivitetssøgsmål henvises til den appellerede kendelses præmis 15-20.
- 11 Den 17. juli 1997 afslog Kommissionen den ansøgning, som sagsøgeren havde indgivet den 27. januar s.å. i henhold til artikel 30 i forordning nr. 404/93, og som angik beregningen af de licenser i kategori B, der skulle tildeles sagsøgeren i 1997 og de følgende år.
- 12 Den 25. september 1997 anlagde sagsøgeren en ny sag ved Retten med påstand om annullation af denne afgørelse og om, at Kommissionen principalt blev dømt til at erstatte det tab, som sagsøgeren havde lidt som følge af Kommissionens afslag på ved beregningen af licenserne i kategori B at tage de mængder bananer i betragtning, som selskabet havde indført før 1991, og subsidiært dømt til at erstatte det tab, sagsøgeren havde lidt som følge af, at der ikke var blevet fastsat en specifik bestemmelse inden for rammerne af forordning nr. 404/93, der kunne have gjort det muligt at afhjælpe »situationer som sagsøgerens«.

- 13 Ved særskilt dokument, som er indleveret til Rettens Justitskontor den 22. oktober 1997, har sagsøgeren fremsat begæring om, at Rettens præsident anordner foreløbige forholdsregler gående ud på dels, at Kommissionens afgørelse af 17. juli 1997 udsættes, dels om, at det pålægges Kommissionen at beregne de licenser i kategori B, som tilkommer sagsøgeren for 1998, på grundlag af selskabets referencemængde i perioden 1988-1990, subsidiært at beregne disse licenser på grundlag af selskabets referencemængde for perioden 1989-1991 eller efter de kriterier, som Europa-Parlamentet har lagt til grund i sin ændring nr. 8 til det ændringsforslag, som Kommissionen har forelagt den 8. marts 1996, til forordning nr. 404/93, mere subsidiært at yde sagsøgeren en økonomisk støtte svarende til markedsværdien af licenserne i kategori B, beregnet efter et af de ovennævnte kriterier.

Den appellerede kendelse

- 14 Ved den appellerede kendelse har Rettens præsident bestemt, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.
- 15 Efter at have henvist til betingelserne for, at det kan anerkendes, at der foreligger uopsættelighed, som kan begrunde, at der træffes foreløbige forholdsregler, indeholder den appellerede kendelse en detaljeret gennemgang af de mangfoldige omstændigheder, som sagsøgeren påberåbte sig i denne forbindelse.
- 16 Det fremgår af den appellerede kendelse, at sagsøgeren nærmere bestemt gjorde gældende, at det var mod selskabets vilje, at dets indførsler af bananer såvel fra Somalia som fra andre AVS-lande blev formindsket efter 1990, hvilket medførte et fald i antallet af licenser i kategori B, som blev udstedt til det, og således nødsagede det til også at mindske sine indførsler fra tredjelande. Denne negative udvikling af dets aktiviteter tvang det dernæst til at sætte sig i gæld til sin hovedaktionær samt til at nedskære antallet af ansatte til det halve. Ifølge sagsøgeren ville denne situation på længere sigt bringe selskabets aktiviteter endeligt til ophør, hvis der ikke blev udstedt yderligere licenser i kategori B.

- 17 Rettens præsident gennemgik i rækkefølge det af sagsøgeren anførte vedrørende udviklingen i selskabets omsætning og indførsler.
- 18 Rettens præsident har således bemærket, at sagsøgerens omsætning i de seneste år var forøget i 1995 og i 1996, og at virksomheden havde overskud i 1994 og i 1995. Med hensyn til de af sagsøgeren hævdede økonomiske vanskeligheder fremgår det dels af den appellerede kendelse, at de ikke støttes af noget bevis, og dels, at den omstændighed, at sagsøgeren måtte søge økonomisk bistand for at overleve, under alle omstændigheder næppe er relevant for vurderingen af sagsøgerens økonomiske situation og konkrete forretningsmæssige muligheder, da der var tale om en rent intern foranstaltning i den koncern, som sagsøgeren tilhører.
- 19 Med hensyn til omfanget af sagsøgerens indførsler af bananer fremgår det af den appellerede kendelse, at skønt de gik tilbage i 1993, steg de ikke desto mindre i 1995 og i 1996 og skulle nå 20 000 tons i 1997 (27 000 tons, hvis man tog en anden virksomheds indførsler i betragtning, der tilhørte samme koncern som sagsøgeren). Rettens præsident bemærkede ligeledes, at faldet i indførslerne i 1991 og de følgende år delvis skyldtes de somaliske bananers tab af konkurrenceevne, og at det ikke var godtgjort, at transportomkostningerne var forøget som hævdet af sagsøgeren.
- 20 Af samtlige disse grunde konkluderes det i den appellerede kendelses præmis 54 og 55, at det må afvises, at der er en overhængende fare for, at sagsøgeren lider et alvorligt og uopretteligt tab, hvad enten man herved anvender kriteriet vedrørende selskabets overlevelse eller vedrørende alvorlig skade for dets stilling på markedet, og at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke kan tages til følge, da betingelsen vedrørende uopsættelighed ikke er opfyldt, uden at det er nødvendigt at undersøge, om begæringen umiddelbart forekommer berettiget.

Parternes argumenter

- 21 Under appellen har appellanten påberåbt sig et enkelt anbringende, nemlig urigtig anvendelse af artikel 30 i forordning nr. 404/93 og af EF-traktatens artikel 186.
- 22 Dette anbringende falder i to dele.
- 23 Med den første del anfægter appellanten nærmere bestemt den måde, hvorpå Rettens præsident har vurderet appellants materielle situation ved bedømmelsen af, om begæringen er uopsættelig. Med den anden del gør appellanten gældende, at Rettens præsident selv umiddelbart skulle have anvendt artikel 30 i forordning nr. 404/93, i forbindelse med hvilken betingelsen om uopsættelighed er mindre streng, i stedet for at henvise til betingelserne for anvendelse af traktatens artikel 186.
- 24 Med hensyn til anbringendets første del har appellanten nærmere anført, at Retten ikke, som den skulle have gjort, har begrænset sig til at tage hensyn til det enorme fald i appellants indførsler fra tredjelande som erhvervsdrivende i kategori B, som indtraf i 1997 på grund af en unormal referenceperiode, men at den også har taget hensyn til alle appellants øvrige indførsler i samme år.
- 25 I øvrigt er det også med urette, at Retten har taget de indførsler i betragtning, der er foretaget af et andet selskab, som hører til samme koncern som appellanten. Appellanten har i denne forbindelse henvist til to domme afsagt af den italienske Corte di cassazione, som appellanten finder relevante, fordi der i nærværende sag er tale om italienske selskaber, og hvoraf det fremgår, at forbindelser mellem aktionærerne i aktieselskaber ikke udelukker, at der er tale om særskilte juridiske personer med status som selvstændige virksomheder.

- 26 Med den anden del af anbringendet har appellanten under henvisning til dommen af 26. november 1996, sag C-68/95, T. Port (Sml. I, s. 6065), anført, at når Kommissionen som her afslår at handle på grundlag af artikel 30 i forordning nr. 404/93, og når der indbringes en begæring om foreløbige forholdsregler for Fællesskabets retsinstanser for at afhjælpe denne retsstridige passivitet, er disse forpligtet til at handle i Kommissionens sted med hensyn til anvendelsen af artikel 30, selv som en sikrende foranstaltning. I et sådant tilfælde kan uopsætteligheden ikke vurderes efter de normale kriterier, der gælder for afgørelser om foreløbige forholdsregler, men kravet om uopsættelighed er automatisk opfyldt, så snart en importør står over for et fald i det antal licenser, som tildeles ham, af grunde, som er uafhængige af hans frie valg eller erhvervslivets normale omskifteligheder. Appellanten har navnlig fremhævet, at det i denne forbindelse ikke er nødvendigt, at den pågældende virksomheds overlevelse er truet. Appellanten har tilføjet, at et sådant tab pr. definition er uopretteligt, når det følger af bestemmelser, der er uretfærdige og udtryk for forskelsbehandling og berører de grundlæggende frihedsrettigheders område.
- 27 De øvrige parter i appelsagen har for det første gjort gældende, at de argumenter, hvormed appellanten anfægter Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, må afvises.
- 28 Kongeriget Spanien er ligeledes af den opfattelse, at begæringen må afvises, fordi appellanten, når denne påberåber sig, at artikel 30 i forordning nr. 404/93 er anvendt fejlagtigt, rejser et spørgsmål om realiteten, som skal afgøres af Retten som led i hovedsagen.
- 29 For det andet er disse parter enige i deres afvisning af appellantens argumentation om, at Retten direkte burde have anvendt artikel 30 i forordning nr. 404/93. Ifølge Kommissionen og Rådet har den nævnte dom i sagen T. Port ikke ændret betingelserne for anvendelse af traktatens artikel 186 i lyset af artikel 30 i forordning nr. 404/93. Rådet har tilføjet, at såfremt man fulgte appellantens opfattelse, ville en anerkendelse af, at begæringen umiddelbart forekom berettiget, automatisk medføre en anerkendelse af, at der forelå uopsættelighed.

- 30 Rådet og Kongeriget Spanien er ligeledes af den opfattelse, at Retten ved at gøre brug af artikel 30 i forordning nr. 404/93 ikke ville træffe en foreløbig forholdsregel, men ville foregribe hovedsagen. Kongeriget Spanien mener desuden, at der ville være tale om en indgriben fra Rettens side i Kommissionens kompetence i henhold til artikel 30 i forordning nr. 404/93, da denne har et vidt skøn.
- 31 Kommissionen har endelig tilføjet, at selv om Retten under en sag om foreløbige forholdsregler skulle være forpligtet til at gøre brug af artikel 30 i forordning nr. 404/93, må det antages, at betingelserne for at anvende denne bestemmelse under alle omstændigheder ikke var opfyldt.
- 32 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse i appelsagen, er det ikke fornødent at lade dem afgive mundtlige indlæg.

Domstolens bemærkninger

- 33 Indledningsvis bemærkes, at ifølge traktatens artikel 168 A og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er appel begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har tilsidesat fællesskabsretten.
- 34 Disse bestemmelser gælder også appel, som iværksættes i henhold til artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 18, og den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 44).

- 35 I det omfang appellanten hermed direkte anfægter den måde, hvorpå Retten har vurderet selskabets materielle situation, må den første del af anbringendet til støtte for appellen derfor afvises.
- 36 Med hensyn til spørgsmålet, om det hævdede tab er alvorligt og uopretteligt, er det med rette, at vurderingen af appellants materielle situation i den appellerede kendelse er sket under hensyntagen til bl.a. de karakteristiske træk ved den koncern, som selskabet er en del af i kraft af sin aktionærkreds (jf. i denne forbindelse kendelse afsagt af Domstolens præsident den 7.3.1995, sag C-12/95 P, *Transacciones Marítimas m.fl. mod Kommissionen*, Sml. I, s. 467, præmis 12, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 4.6.1996, sag T-18/96 R, *SCK og FNK mod Kommissionen*, Sml. II, s. 407, præmis 35).
- 37 Med hensyn til det argument, der er baseret på Corte di cassazione's praksis, bemærkes blot, at det fremgår af de uddrag, som appellanten har citeret, at disse domme angår erstatnings- og konkursretlige spørgsmål, som under alle omstændigheder er uden betydning for vurderingen af, om de begærede foreløbige forholdsregler er uopsættelige.
- 38 Den anden del af anbringendet til støtte for appellen, som vedrører artikel 30 i forordning nr. 404/93 samt den nævnte dom i sagen T. Port, kan heller ikke give grundlag for at fastslå, at der er tale om fejlagtig retsanvendelse i den appellerede kendelse.
- 39 Det følger nemlig af dennes præmis 55, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke blev taget til følge, fordi de begærede forholdsregler ikke var uopsættelige, uden at det blev undersøgt, om begæringen umiddelbart forekom berettiget i forhold til betingelserne for anvendelse af artikel 30 i forordning nr. 404/93.

- 40 Under disse omstændigheder kan de anbringender, der drejer sig om, hvorvidt begæringen umiddelbart forekommer berettiget, men som ikke rejser tvivl om, at de begærede forholdsregler ikke er uopsættelige, ikke føre til ophævelse, heller ikke delvis, af den appellerede kendelse (kendelse af 14.10.1996, SCK og FNK mod Kommissionen, a.st., præmis 31).
- 41 I øvrigt kan de argumenter, der er fremført til støtte for appellen, og hvorefter Fællesskabets retsinstanser i en sag af denne art under alle omstændigheder skal handle i Kommissionens sted med hensyn til anvendelsen af artikel 30 i forordning nr. 404/93, heller ikke tiltrædes.
- 42 I den ovennævnte dom i sagen T. Port har Domstolen nemlig i det væsentlige blot udtalt, at retten til domstolsbeskyttelse under et passivitetssøgsmål mod en institution, som har undladt at udstede en retsakt, omfatter retten til at begære, at Fællesskabets retsinstanser træffer foreløbige forholdsregler i henhold til traktatens artikel 186.
- 43 I modsætning til hvad appellantens har hævdet, følger det på ingen måde af denne dom, at betingelserne for, at Fællesskabets retsinstanser kan træffe foreløbige forholdsregler, i et sådant tilfælde adskiller sig fra de generelle betingelser, der gælder for foreløbige forholdsregler.
- 44 Mens artikel 30 i forordning nr. 404/93 bemyndiger Kommissionen til — og alt efter omstændighederne pålægger den — at regulere visse særligt vanskelige tilfælde endeligt, skal Fællesskabets retsinstanser under sager om foreløbige forholdsregler, som indbringes for dem i forbindelse med en hovedsag anlagt til prøvelse af denne institutions handlinger eller undladelser, alene træffe de foreløbige forholdsregler, som viser sig nødvendige for at undgå, at sagsøgeren, før der træffes afgørelse i hovedsagen, lider alvorlige og uoprettelige tab, som ikke ville kunne erstattes, såfremt han får medhold i hovedsagen ved den dom, der ville blive afsagt.

- 45 Appellantens argumentation må forkastes, i det omfang den kunne have til følge, at Retten og Domstolen under en sag om foreløbige retsregler foranlediges til at gå videre end alene at anordne de forholdsregler, der er nødvendige, for at den fremtidige endelige afgørelse kan få fuld virkning.
- 46 Endelig kan appellantens argument om, at det påberåbte tab pr. definition skulle være uopretteligt, »fordi det berører området for de grundlæggende frihedsrettigheder«, heller ikke tiltrædes.
- 47 En abstrakt påberåbelse af, at der er sket et indgreb i grundrettigheder, i dette tilfælde ejendomsretten og retten til fri erhvervsudøvelse, er nemlig ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at den skade, der kan følge heraf, nødvendigvis er uoprettelig.
- 48 Det følger af det foregående i sin helhed, at appellen må forkastes.

Sagens omkostninger

- 49 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor betale appellsagens omkostninger.
- 50 Intervenienterne Den Franske Republik og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) Appellen forkastes.

2) Camar Srl betaler sagens omkostninger.

3) Den Franske Republik og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 15. april 1998.

R. Grass

Justitssekretær

G. C. Rodríguez Iglesias

Præsident